MIHAI VIŞOIU

VIAŢĂ CU LUPI, BANI ŞI MOARTE

eLiteratura

Proză scurtă

Mihai Vișoiu

Acum vreo patruzeci de ani, prin jocul magic al întâmplărilor, l-am întâlnit la Galați, pe malul Dunării, unde-și jefuiesc aventurierii visele și-și mobilează speranțele, pe Mihai Vișoiu. Era student, dar bătea dalele faleziei, cu ochii spre Levant și cupolele de aur ale Asiei. Era și boxer. Triunghiul Bermudelor (al copiilor de port) era format atunci (și azi s-a risipit) din orașele Constanța, Galați, Brăila. Băiatul era bătăuș din prea multă vigoare tinerească și e dublat de un talent literar neobișnuit. Eram împreună cu Nicolae Velea. Amândoi l-am adoptat și i-am făcut loc în pagina literară a ziarului local. Dumnezeu ne-a ținut partea: Mihai Vișoiu a devenit scriitor, a pătruns în legenda câmpiei scriind povestiri excelente, reportaje scăpărând de farmec și magie și nu s-a abătut nici-o clipă de pe scândura pontonului unde începe aventura. Îndrăgostit nebunește de literatură, a rămas și în careul magic (ringul de box). Pentru că s-a născut din stirpea ce ni l-a dăruit pe Panait Istrati și atâția geniali exaltați ai libertății, el continuă, iată, și după patruzeci de ani, să fie la fel de bogat în iluzii, neîmplinit în disperarea culesă de patimile ce țin de măreția omului, furat de ideea că lupta este idealul care ne smulge din uitarea pământului. Paginile scrise de el sună ceresc, iar patima înflăcărată cu care-i înconjoară pe marii învingători din careul magic îl ține mereu aproape de juneță.

Această carte despre Leonard Doroftei, urmând aceleia despre Mihai Leu și marii campioni Nicolae Linca, Gheorghe Negrea, Ion Monea, Mircea Dobrescu, Ion Covaci, îl situează în rândul scriitorilor ce știu să planteze simbolul fericirii în cerul amețitor al tinereții.

Mihai Vișoiu — călător sub steaua norocoasă a Dunării, prin miresmele Bărăganului și aurul speranței.

23 FEBRUARIE 2009 Fănuș Neagu

MIHAI VIŞOIU

VIAȚĂ CU LUPI, BANI ŞI MOARTE

Proză scurtă

Prezenta lucrare se publică în cadrul proiectului *eLiteratura* în format electronic şi tipărit.

Coperta: Leo Orman.
Ilustraţiile (inclusiv ilustraţia copertei): George Pătru.

ISBN 978-606-700-422-9

Prezenta lucrare se publică în format electronic şi tipărit. Această ediţie este securizată DRM cu Secure-eBook Packager de la Novisoft.

Pentru informaţii privind această carte, adresaţi-vă editurii eLiteratura: 021 312 8212, 0722 156 408, info@epublishers.info.

www.eLiteratura.com.ro

Made in Romania

ISBN 978-606-700-419-9 Ediţia tipărită
ISBN 978-606-700-420-5 Ediţia EPUB Elefant.ro
ISBN 978-606-700-421-2 Ediţia PDF Elefant.ro
ISBN 978-606-700-422-9 Ediţia Novisoft

DUPĂ 50 DE ANI

Prin 1965, când l-am cunoscut în târgul Călăraşilor de la Dunăre, Mihai Vişoiu era anarhic şi nonconformist, vorbind răzleş şi colțuros despre multe subiecte delicate. Scria microschițe, o specie epică mai mult sau mai puțin validată de teoria literară, dar pretențioasă, pentru că înseamnă capacitatea şi talentul de a comprima o întâmplare în câteva rânduri, precum şi rafinamentul de a-i conferi semnificații profunde. Căutările recente ale unor popândăi literari după formula romanului viitorului ar fi trebuit să înceapă cu studierea povestirilor scurte, fireşti, dar fascinante, ale lui Mihai Vişoiu, incontestabil maestru al geniului.

Theodor Parapiru

Noiembrie 2013

Salt la Cuprins

VIAȚĂ
CU LUPI, BANI
ŞI MOARTE

Salt la Cuprins

Salt la Cuprins

NOI

Pe toate pământurile, oamenii numără stelele. Noi, românii, feciori şi nepoţi de ciobani, cărora lupii le-au mâncat oile, le păzim să nu cadă.

BRÂNCUŞI A FOST PLUGAR

„Coloana Infinită” spune tuturor că Brâncuşi a plecat dintre brazde, că a fost plugar, plugarul care a avut atâta forță în brațe încât a ridicat milenara brazdă pe verticală, să fie văzută de lume, pentru totdeauna. Brazda trasă de Brâncuşi pe câmpul cerului are înşiruirea fără sfârşit a zilelor, anotimpurilor, luată din spicul grâului ce spune tuturor că fără plugari nu se poate. Ea este statuie şi monument al țăranului.

LECȚIE DE GRAMATICĂ

Era într-o joi, în ultima joi din ianuarie, când se împerechează lupii, iar lupoaicele umplu potecile precum văduvele tinere. Gerul, ger de buric de iarnă, frigea ca focul. Când m-am întâlnit cu ei, erau atât de aproape, încât nu mai puteam să fug. Scânteile din găvanele ochilor erau tăciuni aprinşi. Am rămas înțepenit şi ape reci mi se strângeau pe şira spinării. Lupii s-au oprit şi ei. Ne despărțeau vreo cinci-şase paşi. Cei din față începuseră să caşte. Printre dinții ascuțiți ai haitei ieşea un abur subțire, abur ca fumul de țigare cu filtru. Cordonul hainei de piele, cumpărată în toamnă, şi care credeam că o să mă țină toată viața, se desfăcuse, făcându-mă să tresar. Vedeam lupii sfâşiind, făcând zdrențe haina asta pe care mi-o dorisem mai mulți ani. De unde să ştie ei că m-a costat leafa pe cinci luni. Lupii rămâneau însă în acelaşi loc, aşteptând poate să fac eu primul pas. Mi-am adus aminte de Dumnezeu. El mă mai poate salva. Să mă rog, să le spun „Tatăl nostru”. Dar dacă îl ştiu de la alții, de alții care au fost mâncați? Şi dintr-odată, asemenea unui ceas întors să sune la ora fixată, am început lecția de gramatică pe care o aveam de predat la clasa a patra. Dinții îmi clănțăneau de groază, de frică şi vorbele îmi erau îngânate. Erau din ce în ce mai repezite, de parcă aş fi fost un şahist intrat în criză de timp. Mă uitam la lupi

şi le simțeam nedumerirea. Aşa că am ieşit la... tablă. „Astăzi o să analizăm propoziția simplă, subiectul şi predicatul. Dau şi un exemplu. Lupii mănâncă oile. Cine mănâncă? Lupii. Lupii, răspunzând la întrebarea cine, este subiect. Să nu uitați subiectul este cea mai importantă parte a propoziției. Ce fac lupii? Mănâncă. Mănâncă răspunzând la întrebarea ce fac pusă subiectului, este predicat. Predicatul şi el este parte principală, fiindcă arată lucrarea făcută de subiect. Deci, lupii şi mănâncă, fiind subiect şi predicat, sunt părți principale de propoziție. Oile sunt părți secundare, nu sunt importante."

Lupii ascultau şi lacrimile îmi înghețaseră diamante făcute pentru inele de mamă ce nu vor fi purtate niciodată, doar amanetate pentru fiii risipitori.

„Şi alt exemplu: lupii nu mănâncă oameni. Cine nu mănâncă?" Lupii s-au întors, risipindu-se în pădure. Nu-i mai interesa. Învățaseră gramatică.

RĂZBUNAREA ULTIMULUI ANOTIMP

Dimineața a găsit pomii plângând în hohote de vânt. Căzuse prima brumă ce argintase totul. Soarele intra în pământ înotând în propriul sânge. Se afunda îngenuncheat.

În seara aceea, poetul şi-a început chinul. Vedea caldarâmul străzii acoperit cu lacrimile naturii. În gând, le spunea „Ale lui Dumnezeu!"

Simțea durerea frunzelor strivite de pantofii lui cu pingele tocite. Îi venea să plângă. Uitase de timp. Covorul îi ştergea paşii.

Dorea să trăiască în seara aceea durerea ultimului anotimp.

S-a uitat în toate părțile. A văzut că nu trecea nimeni. S-a aplecat şi a strâns un braț de frunze. A început să alerge cu ele la piept. Frunzele cădeau cu fiecare pas şi, la lumina neonului, păreau nişte inimi albastre.

A văzut un tramvai care trecea spre garaj şi i s-a părut că a oprit pentru el, acolo, între stații. A întins brațele spre bara uşii din spate. Dar mâinile nu-i ajungeau. Se gândea în ce război sau în ce dragoste le-a pierdut.

Aripa roşie a tramvaiului l-a lovit, culcându-l pe lacrimile pomilor. Jos se strângea sânge.

Salt la Cuprins

Tramvaiul se uita la el cu un singur ochi roşu pe care-l închidea şi-l deschidea într-una.

Durerea poetului s-a pierdut o dată cu subiectul acesta nemaipomenit, despre care ar fi vrut să le spună tuturor că l-a trăit.

Ultimul său gând – cum să le spună frunzelor căzute: lacrimile naturii ori ale lui Dumnezeu? – a dispărut şi el.

TRENUL MEU

În fiecare zi îmi spun că astăzi voi scrie povestea care să rămână, să ţină locul „Tatălui nostru” uitat.

Scriu un cuvânt, apoi altul. Le tai, o dată, de două ori, de zece ori, până când nu se mai poate descifra nici o literă. Cuvintele se transformă în pete mai lungi sau mai scurte. Din întreaga pagină au mai rămas două rânduri.

Două linii într-o gară a dezastrului, cu vagoane strivite, turtite, făcute armonică. În ele au fost oameni şi sunt mânjite cu sânge de albi şi negri, galbeni şi arămii. Sânge vărsat în războaiele începute cu ruga şi gândul că şi morţii vor apuca pacea.

Mai am două rânduri. Două rânduri ce aşteaptă să treacă peste ele tăvălugul morţii. Privesc aceste rânduri şi îmi par mai late decât celelalte. Pe ele aş vrea să aşez cuvintele cu litere din piatră care să rămână, să se ţină minte, să nu fie uitate niciodată. Să se transforme în trenuri care circulă noaptea, cu viteza luminii, să treacă prin gările dezastrelor fără ca cei de la ferestre să vadă liniile moarte pe care au fost înghesuite vagoanele catastrofelor acum strivite, turtite, făcute armonică, mânjite cu sânge de om.

Ce să scriu? Povestea soldatului care a văzut că printre condamnaţii la moarte, pe care plutonul său trebuia să-i

execute, se află şi fratele său... Pe cine mai interesează? S-a întâmplat... S-a scris...

Mi-a mai rămas un rând. O singură linie. Un rând pe care vreau să-l fac strigăt. Un strigăt să-l audă şi să-l înțeleagă oamenii, animalele pădurii şi păsările cerului.

Ce să scriu? Avem bunici, părinți, copii şi nepoți. Voi n-auziți ce avem?

Încerc să-i urc în trenul ce trebuie apărat fără puşti şi mitraliere, tunuri şi aruncătoare de mină, avioane şi bombe.

În gară este beznă şi călătorii învățați cu nedreptățile pământului. Nu-i interesează alte orizonturi. Sunt încăpățânați şi abrutizați precum vagoanele de pe liniile moarte.

În vagoane nimeni nu înjură şi nici nu mai blesteamă. Sunt parcă nişte momâi intrate în moarte clinică.

Şterg, şterg cu ciudă şi foaia se rupe.

Mai am un singur rând. Un nenorocit de rând.

Vreau să scriu acel ceva care să rămână şi să țină locul „Tatălui nostru” uitat.

Cred că am găsit. În gramatica noastră hoață şi parşivă, perversă şi de multe ori trădătoare, viitorul are două timpuri: unu şi doi. Un viitor în care se pierde prezentul, iar trecutul contează foarte puțin.

JOC

Era într-o vineri. În vinerea când copiii se spală şi dimineaţa pe picioare şi merg cu flori la biserică, să treacă de trei ori pe sub masa cu Hristos.

În timp ce mamele se spovedeau şi se rugau la toate icoanele, copiii rămaşi în curtea bisericii încep acelaşi joc, jocul de-a războiul. Doar taţii lor erau soldaţi de-adevăratelea.

Fiecare cu arma lui: poc! poc! – puşcaşii, prrr! prrr! – mitraliorii, bum! bum! – tunarii. Unii voiau să fie avioane. Dar avion e greu să fii. Aşa că treceau pe rând la puşti, la tunuri, la mitraliere!

În vinerea aceea, când taberele erau împărțite, deasupra bisericii au apărut avioane. Avioane adevărate.

Petre s-a suit pe zidul bisericii şi, cu mâna ridicată, a strigat:

– Eu sunt generalul! Doborâm avioanele! Atenţie, foc!

Copiii ochiră cu degetele înfipte în cer.

– Poc, poc, poc! Prrr, prrr, prrr! Bum, bum, bum!

Dar avioanele nu ştiu să se joace. Au început să se apropie. S-au apropiat atât de mult de parcă voiau să treacă şi ele pe sub masa cu Hristos! Războiul copiilor era în toi. Îl învățaseră bine, asemenea tuturor copiilor fără jucării, cu tații soldați de-adevăratelea, nu de plumb. Dar avioanele

umpleau văzduhul cu uruitul lor ce făcuse ca sirenele să nu mai fie auzite. Deasupra bisericii însă umbrele aripilor lor treceau într-o ordine perfectă. Din ele au început să curgă nişte ouă care se făceau din ce în ce mai mari. Cât de mari, niciunul nu mai ştie. De altfel, în vinerea aceea, strada a rămas fără tunuri şi mitraliere, iar din câte puşti erau, doar una singură a scăpat.

Învierea s-a făcut la altă biserică.

EL

În fiecare zi îşi spunea că mâine o să fie „el”. Era minciuna-angajament pe care şi-o spunea şi în faţa căreia se jura de aproape o jumătate de veac. Între timp uitase că într-o vreme visa să aibă statuia lui. O statuie de care să se facă legătura cu străzile I.L. Caragiale, Radu Stanian şi Alexandru Vlahuţă. Până la urmă a înţeles să şi-o mute undeva unde se întâlnesc şoselele ce pornesc spre Braşov şi Târgovişte, la Crucea Înaltă. Se obişnuise cu gândul că n-o să aibă nici soclu. Aşa a fost până într-o noapte, noaptea în care aţa cu „alde mâine” n-a mai fost pe mosor.

SINGUR

Îi ura pe oameni fiindcă nu-l înțelegeau.

Aşa credea el.

Într-o zi, a avut atâția bani încât la masa lui, au mai venit şi alții. Toți îi dădeau dreptate. Două japițe se chinuiau să-l convingă că e genial. El a plătit.

Dimineața s-a trezit pe o margine de şanț, în timp ce visa cât de bună e lumea. S-a căutat în buzunare. Nu mai avea niciun ban. L-a luat cu frig.

Toată noaptea băuse singur.

Iubite cititor,

Ceea ce citeşti în clipa de faţă este numai un mic fragment din cartea Viaţă cu lupi, bani şi moarte de Mihai Vişoiu. Pentru a beneficia de întregul conţinut, comandă acum cartea în format tipărit sau în format digital.

Pentru ediţia tipărită a cărţii, te poţi adresa editurii eLiteratura: email info@epublishers.info, telefon/fax 021 312 8212.

Alternativ, poţi comanda cartea la Elefant.ro (click aici) sau Librăria Eminescu din Bucureşti (click aici). Poţi de asemenea găsi lucrarea în numeroase librării din Bucureşti sau din ţară sau poţi ruga librăria cea mai apropiată să o comande pentru tine.

Pentru ediţia digitală, consultă pagina web de prezentare a cărţii; click aici.

Ai un cont PayPal? Atunci urmează acest link şi în câteva minute vei citi pe calculatorul tău ***Viaţă cu lupi, bani şi moarte***.

Descarcă o mostră a cărţii de aici.

Lectură plăcută!

Cu stimă,

Echipa eLiteratura

Salt la Cuprins

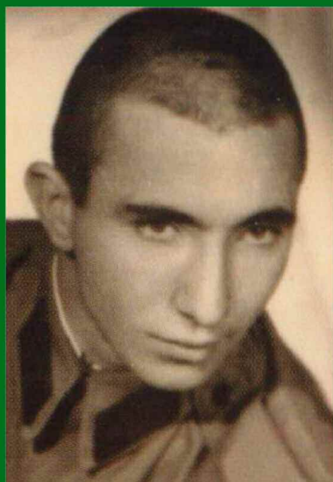
Casa părintească a lui Mihai Vişoiu

Salt la Cuprins

CUPRINS

DESPRE MIHAI VIŞOIU

CURRICULUM VITAE

Vişoiu devenise rapid personaj principal în piesa pe care o jucam cu toţii la Slobozia acelor ani. Poseda geniu verbal. Recita pe de rost proze întregi, uimind cenacliştii din sudul ţării, manifestându-se mai ales în deplasările noastre culturale din afara judeţului, pentru că în perimetrul Ialomiţei voia să fie, şi era cunoscut drept ziarist serios şi nu „pârlit de nuvelist”, vorba marelui nostru coleg de scris şi de câmpie Ştefan Bănulescu.

Câte povestiri de Mihai Vişoiu s-au consumat în editura aerului?!

Fiindcă nuvelele recitate de el pe vremuri, schiţele vorbite, ar trebui adunate într-un volum, dacă a avut cumva bunăvoinţa să le şi (tran)scrie. Cele câteva zeci de pagini din antologie mi se par doar scrise şi nu vorbite, iar eu de gloriosul prozator oral Mihai Vişoiu îmi amintesc cu entuziasm şi timiditate, domnia sa îndrăznind, printre altele, să mă considere autor şi coleg de suferinţă într-o perioadă când toată lumea mă privea doar ca pe un elev nesilitor (cum de altfel şi eram).

Mihai Vişoiu, nu vă mai încurcaţi cu antologiile de grup! Vă rog să recitaţi degrabă un roman! Şi nu uitaţi să trimiteţi personajele după cerneală şi hârtie. Cine ştie, poate că, obosit de cât a fost alergat pe dealurile lui Marin Sorescu din Bulzeşti, Premiul Nobel va fi mai uşor de prins în Câmpia Bărăganului.

Mircea DINESCU

ISBN 978-606-700-422-9

ISBN 978-606-700-419-9 Ediţia tipărită
ISBN 978-606-700-420-5 Ediţia EPUB Elefant.ro
ISBN 978-606-700-421-2 Ediţia PDF Elefant.ro
ISBN 978-606-700-422-9 Ediţia Novisoft

www.eLiteratura.com.ro

Iubite cititor,

Ceea ce citeşti în clipa de faţă este numai un mic fragment din cartea Viaţă cu lupi, bani şi moarte de Mihai Vişoiu. Pentru a beneficia de întregul conţinut, comandă acum cartea în format tipărit sau în format digital.

Pentru ediţia tipărită a cărţii, te poţi adresa editurii eLiteratura: email info@epublishers.info, telefon/fax 021 312 8212.

Alternativ, poţi comanda cartea la Elefant.ro (click aici) sau Librăria Eminescu din Bucureşti (click aici). Poţi de asemenea găsi lucrarea în numeroase librării din Bucureşti sau din ţară sau poţi ruga librăria cea mai apropiată să o comande pentru tine.

Pentru ediţia digitală, consultă pagina web de prezentare a cărţii; click aici.

Ai un cont PayPal? Atunci urmează acest link şi în câteva minute vei citi pe calculatorul tău ***Viaţă cu lupi, bani şi moarte***.

Descarcă o mostră a cărţii de aici.

Lectură plăcută!

Cu stimă,

Echipa eLiteratura

Salt la Cuprins